

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. G.,**
nar.,
státní příslušnost: Tuniská republika,
bytem v ČR:

zastoupen Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem,
sídlem Ječná 548/7, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2018 č. j. OAM-44/LE-LE05-LE26-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 -14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce namítá, že žalovaný neprovedl dostatečné zjištění situace v Tunisku, kdy žalovaný poukazoval na to, že žalobce nemá přesné informace o tuniských realitách. I kdyby však toto byla pravda, pak ani tak nemohou být obavy žalobce označeny za liché pouze z tohoto důvodu. Pokud jsou žalobci vytýkány pouze nepřesnosti, zcela se to míjí s podstatou azylového řízení. Zprávy opatřené žalovaným nebyly dostatečně aktuální.
3. Pokud jde o zprávy organizace Freedom House, pracovalo napadené rozhodnutí se zprávou ze dne 14. 7. 2016 a se zprávou z ledna 2017. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí ovšem existovala již novější zpráva, a to zpráva za rok 2018 z 5. 1. 2018. Tato zpráva se přitom od předchozí zprávy z roku 2017 lišila, novější zpráva hovoří o případech zatčení pro nevhodné chování (kouření či jídlo) během Ramadánu, nebo o snížení „ratingu“ z důvodu domácího násilí a rovněž zmiňuje odsouzení jednoho páru na měsíc do vězení za to, že byli policistou přistiženi při líbání ve svém autě. Pokud jde o zprávu organizace Amnesty International, pracovalo napadené rozhodnutí se zprávou z 24. 2. 2016 a se zprávou z 22. 2. 2017, aktuální zpráva pochází z 22. 2. 2018 a hovoří o svévolných zatčeních, zastrášovacích praktikách tuniské policie, ale i pronásledování blogerů. Je pravdou, že tato zpráva vyšla již po datu, kterým je napadené rozhodnutí datováno, ovšem ještě přede dnem předání napadeného rozhodnutí žalobci. Pokud jde o zprávu organizace Human Rights Watch, pracovalo napadené rozhodnutí se zprávou ze dne 27. 1. 2016, přitom tato organizace vydala v mezidobí dvě nové zprávy, přičemž nejnovější zpráva pochází z 11. 1. 2018 popřípadě z 18. 1. 2018. Tato nejnovější zpráva hovoří o případech trestního stíhání dle § 125 a 128 tuniského trestního zákoníku za kritiku prezidenta nebo za kritiku jednání tuniské veřejné moci. Je zde též popsáno odsouzení jednoho páru na měsíc do vězení za to, že byli policistou přistiženi při líbání ve svém autě. Tyto případy potvrzují dle žalobce jeho obavy z toho, že bude za svou kritiku současné tuniské vlády, popřípadě za své chování neřídící se striktními islamistickými zásadami v Tunisku pronásledován.
4. Žalobce dodává, že rozhodnutí je nejasné v tom, zda vzalo za prokázanou skutečnost, že současný tuniský režim veřejně kritizoval, anebo nikoli, kdy žalovaný vycházel z toho, že za kritiku poměrů v Tunisku nic nemůže hrozit. S tím však žalobce nesouhlasí.
5. Dále měl žalovaný chybně posoudit azylovou relevantnost tvrzení žalobce, a to zejména v tom smyslu, že potenciální hrozby byly nedůvodně bagatelizovány. Tvrzení, že žalobci v Tunisku nic nehrozí, jeho situaci neadekvátně zlehčují.
6. Žalovaný se zcela opomenul vypořádat s otázkou, zda by vycestování žalobce nepředstavovalo nepřiměřený zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Dle žalovaného existence rodinných vazeb není důvodem pro udělení azylu. S tímto závěrem však žalobce nesouhlasí. Dle něj napadené rozhodnutí pojednává o jeho vztahu k družce, tedy čistě o jeho rodinných vztazích, nezahrnuje však již jeho soukromé poměry. Nadto se žalobce domnívá, že i rodinný život

může být za jistých okolností důvodem pro udělení doplňkové ochrany. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 7/2012 ze dne 25. 1. 2013. Extraterritoriální účinek čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je nepochybně spíše výjimečný, avšak je třeba se touto možností alespoň zabývat, rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné.

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. V průběhu řízení vyšlo najevo, že žalobce vládu a prezidenta začal kritizovat až po svém příjezdu do ČR, během pobytu ve vlasti žádná politická práva či svobody neuplatňoval, a tudíž za jejich uplatňování nemohl být pronásledován. V Tunisku žalobce nikdy problémy neměl, jediným důvodem odjezdu z vlasti bylo, že jel za manželkou. Žalovaný také upozornil, že výpověď žalobce ohledně jím tvrzené možnosti politického pronásledování v Tunisku obsahuje množství rozporů. Nepřesné povědomí žalobce o situaci v zemi dle žalovaného nesvědčí pro závěr, že by byl žalobce skutečně jakkoliv politicky či veřejně aktivní, dokonce ani tomu, že by důkladněji sledoval veřejné dění v Tunisku. Tvrzení o hrozbě uvěznění ze strany tuniských úřadů jsou pouze nepodložené deklarace, které jsou v rozporu se zjištěným stavem věci, a nesvědčí o tom, že by byl žalobce v Tunisku pronásledován či že by mu pronásledování reálně hrozilo. Podklady shodně a jednoznačně referují o tom, že v Tunisku vládne demokratický režim a je zde respektována svoboda slova i svoboda náboženského vyznání. Žalobce sice ve své vlastnoručně psané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v ČR přítelkyni, se kterou chce založit rodinu, avšak žalobce tuto přítelkyni již v průběhu řízení nikdy nezminil, a to ani když byl opakovaně dotazován, zda uvedl všechny důvody vedoucí jej k žádosti o mezinárodní ochranu, existence rodinných vazeb nepředstavuje azylově relevantní důvod. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení v průběhu řízení ani nedomáhal. Žalobci bylo zrušeno oprávnění k pobytu a dne 4. března 2017 byl zajištěn, při výslechu sdělil, že jediné, co by mu mohlo bránit ve vycestování z ČR a v návratu do vlasti jsou neshody s jeho rodinou v Tunisku, následně podanou žádost o mezinárodní ochranu v ČR (ze dne 10. března 2017) však již odůvodnil údajnými vazbami na ČR, včetně přítelkyně a touhy založit rodinu a údajnými obavami z teroristů. Žalobce se nedostavil k druhému seznámení s podklady dne 18. 1. 2018, takže nemohl z vlastní viny vědět, že žalovaný obstaral další aktuální zdroje informací o Tunisku. Žalovaný odmítá i námitku týkající se trestnosti za urážky veřejného činitele v Tunisku.
8. Žalobce v podání ze dne 8. 5. 2018 uvádí, že skutečnost, že se dne 18. 1. 2018 nedostavil k seznámení s novými podklady pro vydání rozhodnutí, nemůže zprostit žalovaného jeho povinnosti zjišťovat z úřední povinnosti všechny relevantní skutečnosti. Dle žalobce byly nadto zastaralé i podklady, které si žalovaný opatřil ke dni 18. 1. 2018. Odůvodnění žalovaného považuje za nedostačující.
9. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
10. V žádosti žalobce uvedl, že se obává návratu do Tuniska z důvodu, že prostřednictvím Youtube kritizoval tamního prezidenta a policii. V případě návratu by jej mohli zavraždit či zabít, v zemi se nachází spousta teroristů. Má zde také přítelkyni. K žádosti žalobce doplnil, že nikdy nebyl členem žádné strany či organizace, není ani nijak angažovaný, je však proti prezidentovi a tuniskému režimu, protože ten podporuje terorismus. Je rozvedený a bezdětný. Bojí se, že by jej v Tunisku poslali do vězení, protože na internetu

kritizoval tuniskou vládu a prezidenta. Má také problémy se svou rodinou z důvodu, že se nechal tetovat, s čímž rodina nesouhlasí.

11. Při pohovoru žalobce upřesnil, že z Tuniska odjel v roce 2013, kdy přijel do ČR s českým vízem za účelem sloučení rodiny. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. V Tunisku nikdy žádné potíže nezaznamenal, nebyl trestně stíhán. S manželkou se již rozvedl. O mezinárodní ochranu žádá pro své obavy z vězení, kam by se mohl dostat proto, že kritizoval na internetu vládu a prezidenta. Chtěl by prostě žít v ČR. Kdo je v Tunisku proti vládě, toho zavřou a mučí. Kamarádi mu poradili, aby se tam nevracel. K dotazu žalovaného, že dle zprávy Freedom House v Tunisku nejsou političtí vězni a je tam svoboda slova, proč se tedy domnívá, že by mu tam hrozil nějaký postih, žalobce sdělil, že se to prostě děje. Kritizoval konkrétně prezidenta Sabsího, který dle něj podporuje terorismus. Žalobce je proti němu a proti režimu, domnívá se, že právě on zavraždil Chokriho Belaida. K tomu žalovaný podotkl, že v tomto případě se jednalo o vraždu islámskými teroristy, nikoli vládou, sdělení žalobce tedy žalovaný považuje za rozporná s informacemi, které o Tunisku má. V době této vraždy nebyl Sabsí prezidentem. Dle žalobce to však prostě tak je. Informaci o tom, že tuniská vláda podporuje terorismus, má žalobce od zdrojů, které nechtěl uvést. V Tunisku je dle něj spousta teroristů. Obavy zmínil i v souvislosti s tím, že je bez vyznání. Má problémy také s rodinou, která nesouhlasila se sňatkem s Evropankou a ani s jeho tetováním, tím, jak žije.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
16. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
21. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uvádí, že pochybení žalovaného ohledně o zjištění stavu v zemi původu ani hodnocení obav žalobce neshledal.
22. Žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu platí, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Řešení přijaté žalovaným odpovídá okolnostem případu.
23. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že azylové důvody dle § 12 zákona o azylu u žalobce neshledal. Žalobce v žádosti zmiňoval obavy v souvislosti se svou aktivitou na Youtube, kde měl kritizovat tuniského prezidenta a policii. Při pohovoru akcentoval své obavy z návratu do Tuniska zejména z důvodu, že by mohl být vězněn či v krajním případě zavražděn tamními teroristy, a to v souvislosti s tím, že na internetu kritizoval prezidenta a vládu, kteří podle něj terorismus podporují. Rovněž měl obavy v souvislosti s tím, že je bez vyznání. Žalovaný k tomu upozornil na rozpory v žalobcově výpovědi, kdy žalobce uváděl, že Chokri Belaid byl zavražděn prezidentem Sabsím, avšak tento byl dle informací žalovaného zavražděn islámskými teroristy v době, kdy Sabsí ještě nebyl prezidentem. Z tohoto tvrzení ve spojení s dalšími, kdy žalobce své obavy nikterak blíže nekonkretizoval a pouze konstantně obecně uváděl, že je protivládního smýšlení a obává se teroristů, kterých je v zemi mnoho, žalovaný dovodil, že žalobce se příliš neorientuje v politických reáliích Tuniska. Tvrzení žalobce považuje žalovaný za spekulativní a ničím nepodložená, kdy nemají žádnou oporu ve správním spise. K dotazům žalovaného, který se tázal na konkrétní potíže, které například mohl žalobce v Tunisku zaznamenat, žalobce odpověděl, že žádné problémy ve vlasti neměl, obává se jich pouze v případě svého návratu. Jediným důvodem odjezdu z vlasti bylo, že odjel do ČR za manželkou.
24. Soud se shoduje s žalovaným v tom, že ze žalobcových tvrzení vyplývá, že doposud žádné problémy ve vlasti z důvodu v souvislosti s uváděnou kritikou představitelů tamějšího

režimu neměl, přičemž je mít ani nemohl, neboť při pohovoru výslovně uvedl, že s kritikou vlády a prezidenta Sabsího měl začít až při pobytu v ČR, tedy po roce 2013. Sporné však je, zda by mohly obavy žalobce, které má kvůli své údajné kritice představitelů tuniské státní moci na internetu z návratu do vlasti, být azylově relevantním důvodem či důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

25. Pro posouzení bezpečnostní a politické situace v Tunisku si žalovaný opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 rozhodnutí. Konkrétně žalovaný vycházel ze Zprávy Bertelsmannovy nadace – Tunisko ze dne 29. 2. 2016, Informace MZV ČR č. j. 121288/2016 – LPTP ze dne 8. 12. 2016, ze zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Tunisko ze dne 14. 7. 2016, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, Informace OAMP Tunisko – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 16. 12. 2016, z Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016, ze zprávy Amnesty International z dubna 2016, z výroční zprávy Amnesty International 2017 – Tunisko ze dne 22. 2. 2017, ze zprávy Freedom House Svoboda ve světě – Tunisko z ledna 2017, Informace OAMP Tunisko – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 19. 7. 2017 a z Informace OAMP Tunisko – náboženská svoboda ze dne 12. 5. 2017.
26. Tyto podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
27. Žalovaný opakovaně žalobce při pohovoru upozorňoval, že jeho tvrzení neodpovídají shromážděným podkladům. Žalovaný uvedl, že z informací o zemi původu plyne, že tuniská vláda a orgány veřejné moci velmi aktivně potlačují násilné projevy militantních islamistických skupin a postihují jejich původce, kdy v čele tohoto snažení stojí právě prezident Sabsí jako představitel nejvýznamnější sekulární strany v Tunisku stojící v opozici i proti umírněným muslimským stranám, jak o tom pojednává například zpráva Bertelsmannovy nadace. I kdyby však výpověď žalobce, pokud jde o jeho kritiku, byla pravdivá, pak ze shromážděných informací plyne, že v Tunisku nejsou občané ani političtí oponenti za kritiku vlády či prezidenta pronásledováni a v zemi vládne pluralitní demokratický systém a svoboda slova.
28. Žalovaný uvedl, že dle zprávy Freedom House Svoboda ve světě – Tunisko z ledna 2017 tuniská ústava garantuje svobodu vyznání a mravního přesvědčení pro všechna náboženství stejně jako pro nevěřící a zakazuje kampaně proti odpadnutí od víry a podněcování k nenávisti a násilí z náboženských důvodů. Tunisko je na tom dle této zprávy dobře, i pokud jde o dodržování politických práv, volby v roce 2014 byly svobodné a spravedlivé. Od roku 2011 čelí sice Tunisko aktivitě džihádistů, avšak z ničeho neplyne, že by byl terorismus tolerován či podporován vládou nebo prezidentem. Obavy žalobce zmínil dle žalovaného pouze obecně, aniž by je čímkoli podložil. Naopak výslovně uvedl, že nikdy v Turecku žádné potíže neměl.
29. Všechny informace opatřené žalovaným byly převážně z roku 2017 či 2016, ke dni vydání rozhodnutí, tedy 8. 2. 2018, byly aktuální. Pokud jde o námitku týkající se zprávy organizace Freedom House, kdy žalobce se domnívá, že žalovaný měl možnost využít i její

tehdy nejaktuálnější verzi z 5. 1. 2018, pak soud konstatuje, že žalobce měl v průběhu správního řízení dvakrát možnost seznámení s podklady. Poprvé této možnosti využil, avšak k podkladům se nijak nevyjádřil. Součástí spisového materiálu je dále předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 15. 12. 2017 a následně úřední záznam ze dne 18. 1. 2018 dokládající, že se žalobce k tomuto úkonu nedostavil. Žalovaný tedy měl podklady pro rozhodnutí shromážděny již ke konci roku 2017 s tím, že žalobci byla dána možnost, aby se s nimi seznámil, vyjádřil se k nim a vnesl vůči nim připomínky či návrhy na doplnění. Žalobce však této možnosti nevyužil. Pakliže se v lednu 2018 objevila nová zpráva dané organizace, nelze žalovanému bez dalšího vyčítat, že ji mezi podklady nezahrnul a tak nezjistil skutkový stav v potřebném rozsahu. Současně platí, že ani tvrzené odlišnosti v nové zprávě by nic nezměnily na posouzení stavu v zemi žalovaným, neboť tyto se týkají případů zatčení pro nevhodné chování (kouření či jídlo) během Ramadánu, či snížení „ratingu“ z důvodu domácího násilí a odsouzení jednoho páru na měsíc do vězení za to, že byli policistou přistiženi při líbání ve svém autě. Žalobce tedy odkazuje pouze na dílčí skutečnosti, kterými se má zpráva lišit od předchozí, avšak zcela bez vztahu ke své osobě. Není zřejmé, jak by měly tyto odlišné skutečnosti s jeho obavami souviset.

30. Pokud jde o zprávu organizace Amnesty International, kdy dle žalobce byla nejaktuálnější dostupná verze ze dne 22. 2. 2018, pak jak ostatně i sám žalobce přiznává, tato vyšla již po vydání rozhodnutí, je tedy zřejmé, že ji žalovaný do rozhodnutí zahrnout ani nemohl. Současně platí v případě této zprávy i další namítané zprávy organizace Human Rights Watch závěry uvedené výše, tedy že pokud je žalobce shledal důležitými, měl možnost navrhnout doplnění podkladů v termínu k tomu určeném. Novější zprávy Amnesty International a Human Rights Watch mají dle žalobce obsahovat informace o svévolných zatčeních, zastráňovacích praktikách tuniské policie, ale i pronásledování blogerů. Mají také hovořit o případech trestního stíhání dle § 125 a 128 tuniského trestního zákoníku za kritiku prezidenta nebo za kritiku jednání tuniské veřejné moci, o odsouzení jednoho páru na měsíc do vězení za to, že byli policistou přistiženi při líbání ve svém autě. Tyto případy dle žalobce potvrzují jeho obavy z toho, že bude za svou kritiku současné tuniské vlády, popřípadě za své chování neřídící se striktními islamistickými zásadami v Tunisku pronásledován. Soud uvádí, že trestný čin hanobení představitelů republiky a prezidenta republiky byl z právního řádu České republiky odstraněn až v roce 1994 a 1997 (§ 102 a 103 trestního zákona), do té doby byl stíhán např. Petr Cibulka za : „Vašku, jsi prase, jsi hovado“. Dovožovat pouze z existence speciální trestněprávní ochrany orgánů státní moci před verbálními útoky důvod pro udělení mezinárodní ochrany je projevem nepochopení účelu mezinárodní ochrany a snahou k jeho zneužití (viz. bod 34 tohoto rozsudku).
31. Soud nepřehlédl, že již i ve zprávách těchto organizací, ze kterých vycházel žalovaný, se nachází informace o problémech dodržování svobody slova v Tunisku. Konkrétně například Informace Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 zmiňuje, že úřady stále omezovaly svobodu projevu v souladu se zákony o pomluvě, které byly uzákoněny za bin Alího. Zpráva uvádí, že v srpnu byla zatčena blogerka S. A. včetně jejího manžela a dětí. Byli drženi bez jídla a byl jim také odíráán přístup k právnímu zástupci, bylo s ní špatně zacházeno. Dotyčná byla přemístěna na jinou policejní stanici, kde byla obviněna z napadení policisty, který jí zlomil ruku. Po 13 hodinách byla nakonec rodina propuštěna, ale byla obviněna z urážky prezidenta, za což hrozí trest odnětí svobody až na dva roky, a též za napadení policisty. Následně byla obvinění zproštěna a dostala pokutu za napadení policisty. Zpráva Freedom House z 14. 7. 2016 uvádí, že situace se, pokud jde o svobodu projevu, po revoluci zlepšila, nicméně média v roce 2015 nadále čelila překážkám včetně

stíhání podle trestních zákonů z éry Ben Alího. Bloger Y. A. byl odsouzen za porušování vojenského kodexu „hanobením armády“ na Facebooku. I na podkladě starších zpráv tak mohl žalovaný ověřit, že k problémům při vyjadřování svobody slova, apod., může v zemi skutečně docházet.

32. Soud však přesto dává za pravdu žalovanému, že z tvrzení žalobce nelze žádnou konkrétní obavu z pronásledování, která by měla reálný podklad, vyvodit. Žalobce nijak neprokázal své projevy politického nesouhlasu a opakovaně uváděl, že má obavy z teroristů, kterých je v Tunisku mnoho. Na upozornění žalovaného, že z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že se státní moc setrvale snaží terorismus naopak potírat, odvětil, že to tak podle něj je. Uvedl také, že je odpůrcem prezidenta Sabsího, který je dle něj teroristou, a který měl zavraždit Chokriho Belaida, avšak žalovaný jej upozornil, že v době, kdy došlo k této vraždě, ještě nebyl Sabsí prezidentem. Vzhledem k povaze azylového řízení je rozhodné posouzení věrohodnosti azylového příběhu žadatele. Záměnu osoby kritizovaného prezidenta soud nepovažuje za drobnou nesrovnalost danou okolnostmi, nýbrž jako zásadní důvod pochybností o věrohodnosti žalobce. Pokud by se žalobce cítil být natolik zásadním odpůrcem režimu, lze více než předpokládat, že bude mít jasné znalosti o tom, vůči komu jeho aktivita směřovala, zejména pokud by s jeho projevem měly být spojeny jím tvrzené následky. V případě žalobce se totiž nejedná o zkoušku z občanské nauky o znalostech nedávné historie země, ale o ověření existence „odporu“ proti policejní moci ve státě původu, který je „personifikovaný“. Pokud má jednotlivec za to, že vláda a prezident podporuje teroristy, tak primárně svůj odpor adresuje ke konkrétním osobám prezidenta, člena vlády a teprve až poté svůj nesouhlas zobecňuje. Pokud žalobce měl prostřednictvím youtube kritizovat prezidenta a vládu, aniž by věděl, kdo byl v dané době prezidentem, potom je tvrzení o jeho politické aktivitě velmi oslabeno. K tomu žalobce nepředložil jakékoliv podklady o své činnosti, kdy např. i sledovanost jeho sdělení by byla relevantní. Ze zpráv o stavu zemi původu nijak neplyne, že by státní moc aktivně vyhledávala jakékoliv bytí nepatrné projevy nesouhlasu a k tomu ještě u osob v zahraničí. Tvrzení o kritice vlády žalobcem soud považuje za nevěrohodné i z důvodu vnitřní rozpolcenosti azylového příběhu žalobce – žalobce kritizuje vládu za podporu terorismu a přitom z podkladů vyplývá, že vláda s projevy terorismu bojuje, což je ostatně dáno závislostí ekonomiky země na zahraniční turistice. Argumentace žalobce o podpoře teroristů vládou je velmi povrchní, čemuž ostatně odpovídá neznalost místních reálií. Žalobce své obavy účelově násobí, aby zahrnul veškeré možné újmy, přestože jsou ve vzájemném antagonismu – vláda vrs. terorismus. Soud pomíjí tvrzený nesoulad s rodinou z důvodu tetování, neboť takový důvod azylu by zcela popřel institut mezinárodní ochrany.
33. Žalobce své aktivity ničím nedoložil a nekonkretizoval, v čem měly konkrétně spočívat. Uváděl pouze obecně, že je odpůrcem režimu, aniž by ale poukázal na jakékoli podrobnosti. Nedůvěryhodnost žalobcova příběhu podporuje též skutečnost, že z Tuniska vycestoval za účelem sloučení rodiny. Žádné problémy ve vlasti dříve neměl, nebyl ani trestně stíhán. Součástí správního spisu je také rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 4. 3. 2017, ze kterého mimo jiné vyplývá, že ve výslechu v tomto správním řízení zmínil jako jediné překážky vycestování do Tuniska neshody se svou rodinou (v azylovém řízení za příčinu neshod označil tetování). Jiné potíže neuváděl. Jelikož o mezinárodní ochranu požádal dne 10. 3. 2017, tedy pouze o několik dní později, je velmi nepravděpodobné, že pokud by potíže v souvislosti s tvrzenou kritikou pociťoval jako skutečně důvodné, by je nezmínil i během tohoto řízení jako překážku vycestování z ČR.

34. K tomu soud poukazuje na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smysl institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalobci nic nebrání, pokud v budoucnu splní požadované podmínky, aby si pobytové oprávnění vyřídil.
35. Žalovaný neshledal ani důvody pro udělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Nenalezl ani možnost uložení doplňkové ochrany žalobci. U žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu provedl analýzu podkladů, přičemž jeho závěry byly obdobné jako v případě posouzení důvodnosti udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, stejně jako dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
36. K námitce žalobce ohledně nedostatečného posouzení jeho soukromých a rodinných vazeb soud uvádí, že žalovaný se rodinnými vazbami zabýval zcela dostatečně, avšak jejich relevanci neshledal. Žalobce sice namítá, že rodinné vazby mohou v určitých výjimečných případech představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany, ovšem současně nezmiňuje žádnou takovou rodinnou vazbu. V průběhu řízení poukazoval toliko na skutečnost, že má v ČR přítelkyni, je rozvedený a bezdětný. Žalovaný tedy nepochybil, pokud žalobci mezinárodní ochranu z tohoto důvodu neudělil, neboť žalobce nijak neupřesnil svůj tvrzený vztah k přítelkyni. I kdyby žalobce prokázal existenci vztahu (což neučinil), jednalo by se skutečně o azylově irelevantní okolnost, neboť obecně vztah druh-družka není důvodem pro udělení azylu. Jeho případ není v tomto směru výjimečný, tím méně důvodný, pokud jde o zvážení v souvislosti s udělením mezinárodní ochrany. Pokud žalobce namítá nedostatečné posouzení jeho soukromých poměrů, pak toto provedl žalovaný, když hodnotil, zda by u žalobce mohly být dány důvody zvláštního zřetele hodné, které by mohly odůvodnit udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Takové důvody však rovněž nenalezl. Žalobce je dospělou osobou, je zdravý a má možnost si v případě návratu do vlasti obstarat prostředky na živobytí prací. Případné sociální či ekonomické potíže nejsou azylově relevantní.
37. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým a přezkoumatelným způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité

pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

38. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce